

Publicerad 2006-11-01 19:21 av K*

ja, det är långt...men det var tre gånger så långt från början :p

Brev från Södra till Norra Flygeln

Älskade!

Ett år har redan förflutit sedan vi sist sågs och slutet närmar sig med större kliv än jag från början kunnat föreställa mig. Jag förstår, men vill inte riktigt inse att vår tid snart är över och slut. Det är när man inte har tiden på sin sida som den betyder och slukar allt som mest. Jag har åter igen fått ett par timmars papper och bläck för att skriva till mor. För att be om förlåtelse. För vad? Att jag är här mot min vilja? Det kommer jag inte att göra. Inte denna gång och inte heller nästa gång bläcket står till mitt förfogande. Det finns bara en levande som förstår mina bokstäver. Jag oroas dock för att mina brev inte skall nå dig i orört skick.

De försöker fortfarande att lirka och dra maskor ur min hårt virkade edgång och ber mig med behagliga munnar, men isbelagda ögon, att tala. "Det är viktigt att samtala"

Det är, har jag brutalt insett, verkligen så som du sa. Att ord lägger snaror runt halsar och jag vaktar min väldigt noga nu. Tiden är även den en oåtkomlig löpsnara. En reserverad fiende. Det kväljer mig att tänka på att det är, framför allt, runt din nacke som den slingrar sig.

Jag har numera stängt av min mun och mitt ena öra och svarar endast på alldagliga frågor om maten och vädret. Missnöjda rynkor och odörer sveper in och ut ur mitt rum hela dagarna medan jag sitter vid mitt gallrade fönster och betraktar löven som faller. Färgstarka och kapitulerande möter de ömtåligt marken för att dö. De påminner om oss.

De gånger jag snuddar vid den sista morgonen vi såg in i varandra slits jag nästan sönder av avsky och vanmakt. Jag backar då skyndsamt tiden till när vi stod på verandan den sista dagen i Oktobers glans. Din arm runt mig. Allt var slutet och funnet. Länkarna hopsvetsade. Din utandning mot min nacke när vi förstod och trädgården ställdes i brand.

Som obefläckade pendlande lakan i vinden, blänkte deras sankt ögon fridfullt i en sista vacker glöd från klädsträcket. Så bländande sköna de var!

Och natten! Den sista. Den som rann.

Visst vill jag ibland skrika ut min saknad så att hela våningsplanet skakar. Men vad skulle det tjäna till? Som när vårsnön baksluga drag lägger sin hårda sula över krokus, hugger deras vedervärdiga lögner tag i allt de förmår och förgör späda stjälkar med sitt gift.

Det är bara är vi som har ledsynen i detta sjudande kaos. Visst, det är ett tränsett. En aga. Men så också en obotlig kärlek. En översinnlig och kronisk rysning i hjärtat. En skatt värd att ge sitt liv för.

Människor utanför mig och denna mur säger sig vilja väl, men de är stackare. De måste ledas. Gärna i flock och skock. Och som hundar, vill de också, vara ägda i kopplade halsband.

Det är så tydligt att de är förvirrade främlingar i sin egen värld, så hur skulle de någonsin kunna förstå. . .

När vissa änglar möts bryter helvetet lös, min bror.

Din eviga

K.S

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren K* med Poeter.se id #7098 innehar upphovsrätten